

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцка.

№ 23

БЕЗОПАСНЫЙ СТРА

У ђенови на паробродъ седнемъ,
И у вече за Ливорно с' кренемъ.
Вѣтаръ тио покреће таласе,
Лађа плочеѣ тио люлюшка се.
Кадъ с' нагледамъ Апенински гора,
И сунашце допратимъ до мора;
Сиђемъ доле гдѣ тишина влада,
Гдѣ уморногъ и санъ ме овлада.
Текъ што легнемъ — ал' ме чудо снађе,
Страшанъ вѣтаръ дочена се лађе.
Па е баца и съ нѡме се титра,
Ко кадъ дете съ ябукомъ се игра.
Све збунѣно нигдѣ нема реда,
Свакъ предъ собомъ гробъ отворенъ гледа.
Различни су измѣшани гласи,
Лађа шкрипи мумлаю таласи.
Кадъ кадъ само капетанъ се чуе,
Командира и лађаре пеуе.
Жене, дѣца, ячу и врѣште,
Безъ надежде свакиѣ помоѣ иште.
Многи бѣжи, али незна куда,
На мору е гробъ отворенъ свуда.
Изванъ лађе юшть гора несреѣа,
Помрчина а буря све веѣа.
Нико незна куда лађа плочи,
Море бѣсни и смръть намъ готови.
Ту надежде ни кодъ кога нема,
И сваки се за путь вѣчни спрема.
Неко среѣу свогъ живота брон,
Неко као ладный камень стон.
Неко клечи и богу се моли,
И споминѣ што найвеѣма воли.
Неко кука: ю, деца моя
Остадоше — жалости безброя!
Я помисли: ю младо доба!
Ко ће кукатъ выше твога гроба.
Далеко ми и отаць и майка,
Далеко ми сва родбина сладка.
Али с' тиме жалиѣе ме яче,
Гдѣ годъ види воду нека плаче.
— Веѣе лађа удара о стѣне,
Чакъ унутра заплюскую с' пѣне.
И веѣе пукла по средни свода,
Са сви страна широмъ ключа вода.

На едан-путь, да е бѣда веѣа,
Пламень букну, извѣстна несреѣа.
Разпрште се одъ лађе машина,
Отвори се безданъ и пучина.
Све то врѣшти, чуна се и плаче,
Гдѣ ко стѣже, ту у воду скаче.
„Съ Богомъ свете, я те желанъ оста,
Али баремъ путово самъ доста.
Я прекидамъ жовоть у младости,
Кратакъ животъ, ал' пунъ е радости.“
Кадъ са светомъ тако се опростимъ,
Готовъ бы я да у воду скочимъ.
На едан-путь ал' звоно зазвони,
Неко виче: „веѣе смо у Ливорни.“
Я се тргнемъ изъ сна тога страшногъ,
И путника видимъ мирна свакогъ.
Неки с' диже, неки юште спава,
Предъ многима веѣе стон и кава.
Протремъ очи, али свиѣе зора,
Нити ватре, нити бурѣ мора.
Одма скочимъ изъ мое постелѣ,
Желанъ света, сунца, неба, землѣ.
И у страу — на полѣ изаѣемъ,
Ко што было све у реду наѣемъ.
Иза брега — гдѣ маслине саме
Зелене се, шире свое гране —
Италие лепе сунце с' рађа,
Край обале стон наша лађа.
А Ливорно трговине слава,
Юшть е мртво, юште у сну спава.

У Ливорни 1851.

БЕЛАРУЖА.

(продужено.)

„Мораво самъ, Юлиѣ. По несреѣной промени ствари
изпадне ми за рукомъ да у Холландию побегнемъ. Елену
нисамъ смео самномъ повести, ерѣ нисамъ радъ быо, да
е учинимъ участникомъ бѣде едногъ бѣгунца. Изъ Ам-
стердама, гди самъ я у пристаништу носенѣмъ терета мой
бѣдный комадъ леба заслуживаю, съ нѡмомъ самъ непре-
видно у писемама се разговараю. Како бы ми радо слѣ-
довала, да е средства за путь имала. Я удвоимъ мое у-
силаванѣ и теретный посаю, да бы то средство добыти
могао. Даню и ноѣу радю самъ у пристаништу, а при-

томъ раанію самъ се сувимъ лебомъ, да бы трошкове могъ издржаваня умалію; моя кеса буде свакій данъ тежа, но и мое тѣло почне све веѣма клонуты, докъ напоследку, по краткомъ времену и на постелю непаднемъ. Неутѣшно и тужеѣи боловао самъ я у бѣдной моіой собиди на тавану; и съ трудомъ и мукомъ добывене новце, пождере опеть болестъ. Садъ ми доѣе писмо одъ Ёлене, у комъ ми явля, да е она са едномъ англескомъ фамиліомъ съ коіомъ се случайно упознала у Цирихъ (у Швайцеской) отишла. Свимъ што е свето заклиняла ме е да ускоримъ што пре къ нѣой у ту слободну земљу доѣи. „Кадъ ово писмо добіешъ“, тако е исто завршила, „я самъ веѣъ на путу. Ни едного тренутка нисамъ каснила, понуду любведостойне Лади Линдзоръ примити, почемъ самъ увидила, да се само на тай начинъ съ тобомъ сединити могу. Та я самъ и тако сиротица, кою ништа за нѣну постойбину невеже, коя одъ како тебе нема, нема никако ни отечества.“ — Ахъ Юліе, то ме писмо узхити, аль ме и убіе. Моя болестъ претвори се у страшну и іогунасту грозницу, проѣу више неделя, да, и самы месеца, а я на путованѣ никако ни мислити нисамъ могао. Почемъ пакъ Ёленинъ адресъ нисамъ имао, то іой за ову жалостну препону ни явити нисамъ могао. Садъ можешъ себи мое мучно положенѣ представити. Лето и есенъ протеку, пре него што се мое здравлѣ поврати. Момъ лѣкару, едномъ валяномъ Холадезу, тайну самъ мою повѣрю, а нѣговомъ великодушію имамъ благодарити, да самъ нешто новаца, пристойно одѣло и холандскій пасошъ добіо. Болестъ ме е учинила у десетъ година старіимъ, и на то уздаюѣи се, да ме неѣеду ласно познати моѣи, упутимъ се управо у Р . . . да видимъ да се нѣе Ёлена вратила. Ту одъ нѣке нене пріятельице дознамъ да она мора да е іоште у Цириху, почемъ се одъ Юніа іоштъ видили нису. Шта е дакле могло пре быти, него да мислимъ да ме она тамо очекуе? Изъ Р . . . кренемъ се изабравши найкраѣій путь у Швайцеску. На едной поштанской штаціи, доѣу ми државне новине у руке, и на мое не мало удивлѣнѣ, наѣемъ у истимъ обяву, да е удовица Симониѣ изъ Хамбурга граѣанско право у резиденціи, и чрезъ еданъ великій поклонъ сиротинскомъ фонду учинѣный, такоѣе и титулу советниковице задобыла. Башъ у явномъ раздору неживеѣи са сестромъ могъ отца, заключимъ, почемъ ми е касса изцрплѣна была, да се у резиденцію свратимъ; гди ме нико непознае, и да се моіой тетке за толико новаца замолимъ, колико бы ми довольно было не само да до цѣли пута мога dospѣмъ; веѣъ да и основъ къ пристойномъ уживленю момъ положимъ. Богата она удовица, помислимъ, касу е сиротинску подпомогла, вальда неѣе сиротногъ братанца свогъ, кога е наслѣдіе себи приграбила безъ помоѣи одъ себе одпустити. У вече у очи нове године, доѣемъ овамо у резиденцію. У гостилинику запитамъ за госпою Симониѣ, ту ми кажу гди іой е обиталиште, и да е вечерасъ кодъ нѣ сянѣ балъ. Тешко ми nebude куѣу нѣну наѣи — састанемъ се са теткомъ, молію самъ е и заклиняо, но — будемъ одбіенъ.“

„То е више, негъ свирѣлость!“ рекне разлюѣенъ адвокатъ, „да ти е иманѣ отца твога припало, о праву твоимъ я и несумнямъ, ты бы заиста у болѣмъ станю садъ быо. На твое се упропашѣнѣ иде, бѣдный пріятелю, наслѣдникъ ортака нѣовогъ мора съ пута уклонѣнъ быти. Край твое исторіе досадъ, веѣъ знамъ. Одъ Р., гди су

те видили и познали, юрили су те. Пре негъ што си ты дошао, полиціа те е веѣъ явила и описала овде; овде пакъ наѣи и уватити те, нѣе было тешко.“

Іоштъ ты незнашъ све, Юліе! богата она удовица, коя е фондъ сиротинскій подпомогала, зазвони и едина девойка уѣе — представи себи мою радость и ужасъ, кадъ угледамъ Ёлену у той девойки.“

„Ел' могуѣе? Ёлену?“

„Она се налази у куѣи мое тетке, како е тамо дошла, незнамъ. Ахъ умало, што нисамъ предъ ню на колѣна пао; ерѣ она ми се указа као какавъ анѣлъ светлости, у ноѣи бѣде мое. Но еданъ нѣнъ поглядъ, когъ я разумѣдо, задржи ме. Притомъ даде знакъ прстомъ, на белу ружу, на прсима нѣнимъ, последнѣи поклонъ любви мое. Съ нѣомъ изиѣе изъ себе и горда она жена — врата се затворе за моимъ сатаномъ и моимъ анѣломъ. Юліе, я више нисамъ быо господаръ мога чувства; и шта самъ садъ съ Робертомъ, моимъ роѣакомъ чинію, незнамъ више. Само самъ на среѣу мислію, да съ нѣомъ побегнемъ, за мене нѣе више прошлости было. будуѣность ми е была све — садъ ступи садашнѣость са свимъ своимъ страшнымъ теретомъ меѣу насъ — мене увате и затворе. Кадъ се изъ моѣи бунила пробудимъ, наѣемъ се овде у тамници.“

„Сирома пріятелю!“ узданувши рекне адвокатъ.

„Готово бы и самъ мислію,“ рекне Францъ са тужногоркимъ смешенѣмъ, „да нисамъ при сасвимъ здравомъ разуму, као што ме е удовица она увѣравала, кадъ самъ мое наслѣдіе тражію. Глава ми е пуста, немогу да себи изъ Хаоса многи догаѣая право понятіе склопимъ; и досада животъ бори се у мени са чезномъ за истимъ животомъ!“

Францъ спусти главу на прси, и гледао е оштро у еданъ прстенъ на прсту леве руке. Юліи га е сматрао съ великимъ вниманіемъ. Одъ еданъ путь, као да се на нешто рѣшію, извади свой сатъ изъ цепа па рекне:

„Време пролази, а свакій минутъ е скупъ. Францъ, ты ѣешъ ме за свогъ бранителя изабрати. Іоштъ я имамъ надежде да ѣу те избавити моѣи. Одъ како е заведенъ судъ заклеты, наше е правобранителство у новый штадіумъ ступило, садъ се више неможе съ едномъ пера чертомъ уништавати или стварати. Подъ воєный судъ подпаста неѣешъ, будуѣи да ниси више быо офицеръ онда, кадъ си се народнѣ ствари прихватіо. Я познаемъ животъ твой до бѣгства твога, па ако те немаю чимъ другимъ окривлявати — “

„Ничимъ, ничимъ више!“ прошапѣе Францъ.

„Неочаявай; садъ пакъ остани съ богомъ? Одъ данасъ ѣу долазити само као твой бранитель, мы се више несмемо са срцемъ веѣъ само са разумомъ разговарати. Дакле, ако іоштъ што пріятелю своемъ повѣрити имашъ то говори садъ!“

Оба устану съ постелѣ.

„Юліе,“ почне садъ апсеникъ озбиљно и готово торжественно, „было е негда време, кадъ си ты любовь мое Ёлене тражію добити, ерѣ ниси знао, да е твой пріятель, веѣъ среѣу имао нѣну наклоность притяжавати. Кадъ

пакъ то дознашъ, уступишъ натрагъ, твою болѣтицу сносеши, ал' ипакъ останешъ мой пріятель и задржишъ оно высокопочитанѣ, кое си према Ёлени придобіо. Како самъ те морао любити и почитовати, Юліе, кадъ самъ твою борбу са судбиномъ твоіомъ видіо — “

„И я самъ изъ те борбе побѣдоносно уздиго се!“ викне са сузнымъ очима младый овай адвокатъ „Као што си ми ты пріятель, тако ми е Ёлена садъ пріятельница, кое срећу подиши я за мою дужность сматрамъ, а знамъ да е сва срећа нѣна тебе имати. Я самъ напредъ предвидіо како ће се политична стварь свршити, за то онда одступимъ, кадъ се пламена ревность оружя лати, и стане слепомъ опасномъ стазомъ ићи. Ал' зато я мой начинъ мишленія ипакъ нисамъ променіо, я по момъ начину и садъ дѣйствуемъ за добру стварь. Морало е едно време доћи, кадъ ће се честни адвокати потребовати, мужеви, којима неће недостаяти снаге и вѣштине да се побѣђены и угнѣтены заузму — за то време, Францъ, и я самъ се преправіо и спреміо, па садъ е оно дошло; ал' и я на момъ мѣсту стоимъ, садъ ћу да се за оне боримъ, кои су ме онда попрело и съ подозрительнымъ окомъ гледали. Не само изъ увѣрена ступамъ я предъ судъ, већъ што и моя честь то захтѣва.“

„Богъ нека ти трудъ благослови, врсный пріятелю! — Но садъ чуй последню желю мою: Ты познаешъ свезу, коя ме за животь скопчава; испитай е место мене, Юліе, па ако нађешъ, да е слаба да мою срећу створи, то ме онда пусти да као жертва могъ начина мишленія; наше слободе паднемъ!“

„Разумемъ те, мой бѣдный, мой тужный пріятелю! Но надай се, и буди добре волѣ, Ёлена теби не може невѣрна быти, ерѣ она притяжава отважно и крѣпко срце, кое свимъ опасностима пркоси.“

Два ова пріятеля немогше далѣ говорити, морали су дизаюћа се чувства у груди свое затворити. Еданъ пандуръ ступи са вечеромъ апсеничкомъ унутра. Ћутѣћи пружи Юлій Францу руку, па оде брзо изъ себе.

„Я нећу ести!“ рекне нашъ апсеникъ; „али ако ми оћете любовь учинити, то оставите ми свећу овде.“

„Съ радостѣ бы вамъ желю испуніо кадъ бы ми само дозвољно было!“ одговори пандуръ.

Францъ мане рукомъ и овай се уклони. Съ трескомъ и звечећи затворе се врата тамнице, — апсеникъ клоне на постелю.

V.

Између матере и сына, одъ оногъ споречканя ступило е особито станѣ. Советниковица е показивала претворну пріятность, была е услужнія него пре, и поступала е са Ёленомъ пріятельски, као да е сажаленѣ према нѣномъ жалостномъ станю осећала; Робертъ напротивъ изгубіо е быо свою живость, и премда ніе никадъ забравляо почитаніе према своіой матери, ал' е ипакъ сматрао свако нѣно дѣло и наредбу съ подозренѣмъ тако, да се едва у станю быо претварати. Ніе могао ту мисао никако изъ главе избити, да мати нѣгова, кое честолюбіе обитаванѣмъ у престолной вароши іоштъ већма е подбодено было, неће се моћи оногъ плана манути кои бы е у

найвећемъ степену съ истымъ честолюбіемъ скопчао; она се за садъ, по нѣговомъ мнѣнію, или изъ стра, збогъ оне изречене претнѣ, или изъ лукавства прићутала. У оба случая быо е готовъ, све употребити, ерѣ са препонама, кое су се нѣговымъ намѣрама на путь ставляле, чинила му се Ёлена несамо дражестнія, но и нѣгова страсть изгуби сасвимъ ону свестъ, кою е до садъ имала.

Ёлена е испунявала мале оне дужности, кое су іой, као другарицы Симонићке принадлежале, съ удвономъ точностѣ; чинило се као да е са тугомъ раздоръ овай у кући примѣтила, и зато е свою благодѣтельку съ увећаномъ брижљивошћу трудила се наградити. Подозреваюћій Робертъ завидіо е матери своіой, а опетъ и то се бою да она неће у самой Ёлени орудіе створити, коимъ ће нѣгову свезу съ истомъ немогућномъ учинити. Ватрєный овай любезникъ првы е 14 дана само са своіомъ женидбомъ занимао се, готово се затвореногъ Франца едва и сећ'о, кои му се у свакомъ одношенію неопасанѣ чинію. Цело нѣгово вниманіе было е на Ёлену управљно, и кадъ се онъ съ нѣомъ утврди, мисліо е да ће онда све друге препоне уклонѣне быти.

Госпожа Симонићъ свою е посѣту кодъ президента повторавала. То обстоятелство побуди Роберта да споразуменѣ са Ёленомъ ускори. Едно ютро нађе е саму у соби нѣгове майке, збунѣно остави она новине на страну, кое е читала. Робертъ е тронутимъ гласомъ поздрави и полюби е у руку. Она порумени при томъ поздраву и погледа у землю.

„Гди е моя мати?“ Запита онъ.

„Она ће текъ у десетъ сати изъ нѣне спаваће себе изићи. Ако желите съ нѣомъ говорити —“

„Не, Ёлена, я благодаримъ богу іоштъ што ми е прилику дао, да васъ едномъ безъ сведока видити могу.“

„Мене, господине?“ запита она съ таквомъ забуномъ, коя іой е необычно дражестно стаяла, и кою е Робертъ у свомъ интересу за добаръ знакъ сматрао.

Она е садъ предъ нѣимъ стаяла у таквомъ виду, кои е нѣну лепоту у пуной свѣтлости показао. Велико нѣно плаво око свѣтлело се тихомъ и спокойномъ свѣтлостѣ; нѣне благородне и чисте черте лица, быле су огледало едне душе, коя е сва сокровишта добродѣтели и любви садржавала. Како своимъ целымъ изгледомъ тако и своимъ намѣштаемъ, презирала е Ёлена свако ашикованѣ; па кадъ она сѣйность, коя изъ душе тече и найружнѣимъ женама дражестъ дае, како е чудновато иста сѣйность Ёлену красити морала, коя е одъ природе милинама обдарена; лепогъ стаса, и у притяжанію два небесно-красна ока, была.

„Ёлена, немойте ми одказати неколико речи, одъ кои мой покой, и сва срећа живота мога зависи! О немойте се никаквимъ обзиромъ уздржати, већъ отворено, сасвимъ отворено говорите самномъ!“ повиче Робертъ, а и сузе му се у очима заврте.

„Шта желите знати, господине Симонићу?“ запита Ёлена врло слабымъ гласомъ.

„Я нетражимъ да ми тайну ону одвѣрите, о којой сте ономадъ говорили, и коя васъ обтерећава; но дайте ми

извѣстанъ одговоръ, оћу ли я, па ма у кое време было, одъ нашегъ срца срећно рѣшеніе очекивати, или не? "

"Ваша мати, господине!" замуца Елена, уплашена неразборитошћу младића овогъ.

"Моя мати вама ће благодарити, ако вы нѣногъ си на најнесрећниимъ човекомъ учините; а онъ ће бити најсрећни, Елена, ако се вы уможете рѣшити да нѣгова супруга будете. Изтргните ме изъ ужасне ове сумиѣ, коя срце мое гризе; кажите ми само съ единомъ речи, смемъ ли се надати, да она тайна вама никакве окове ненамеће, да вамъ јоштъ слободно стои, по својој вољи себи будућегъ друга изабрати? "

(Продужиће се.)

АЛЕКСАНДЕРЪ.

У „Новинама србскимъ“ читамо: Александра, Александеру, Александромъ. Гди се годъ ово име употребљава, и изговара, я мы слимъ, да се не скланя овако, него: Александра, Александру, Александромъ — Александровъ, Александрова, Александрово. А зацело зиа мъ, да се и у славенскомъ, и у Рускомъ не пише у именителномъ Александеръ, но Александръ. Овако треба и у Србскомъ именителномъ да буде, кадъ е у другимъ падежима онако, као и у славенскомъ, и рускомъ езыку.

В. Л.

ПЕТАКЪ И БЕРБЕРИНЪ.

Берберинъ. Петаче, а гдѣ е Еракъ? сви га непрестано траже, и очекую шта ће онъ рећи, у ова важна времена; а нѣга нигди нема. Гдѣ се здео Еракъ?

Петакъ. Веселио се много на нѣговъ именданъ, па после тога едва е остао живъ. Текъ садъ починѣ по мало да говори.

Берберинъ. Какавъ именданъ? А у кои данъ пада именданъ Ерака?

Петакъ. На три Еарка.

М Р В И Ц Е

— Гласъ о смрти цара рускогъ Павла 1801. године стигао е у Лондонъ изъ Петербурга текъ за 21 данъ; а гласъ о смрти цара Николая ове године, стигао е изъ Петербурга у Лондонъ за четири сата.

— Французи често у најжешћемъ бою шале се. Тако сада предъ Севастопольомъ, они ни едну руску куглу незову своимъ правимъ именовъ. Кумбару, съ тога што е шупля изнутра, зову *крофномъ*; љуле збогъ нѣгове црне фарбе зову *арапиномъ*; гранать и картече зову *малыѣ кролпирима*; а звиждећа танета изъ пушача зову *мушицомъ*.

За споменъ Лукіяна Мушцкогъ изъ Крагуевца:

Дружтво театра, приходъ одъ едногъ представљеня 62 1/2 цв. — ГГ. др. Л. Радивоевићъ, физикусъ окружни 1 ₰. — Ђ.

Богдановићъ, Апотекаръ 1 ₰. — I. Лукачевићъ, подполковникъ 9 цв. — К. Антоновићъ, мајоръ 6 цв. — А. Стаменковићъ, чланъ окружногъ суда 6 цв. — М. Радивоевићъ, секретаръ окружногъ суда 5 цв. — Ђ. Банъ, инциниръ 4 цв. — I. Гойковићъ, директоръ и професоръ полугимназіе 3 цв. — Д. Протићъ, професоръ полугимназіе 3 цв. — П. Радовановићъ професоръ полугим. 3 цв. — В. Шварцъ, помоћникъ военогъ лѣкара 3 цв. — К. Мариновићъ, ш. капетанъ 3 цв. — А. Марковићъ, ш. капетанъ 3 цв. — М. Петровићъ, ш. капетанъ 3 цв. — М. Аголићъ, подпоручикъ 3 цв. — Н. Петровићъ, подпоручикъ 2 цв. — С. Томићъ, подпоручикъ 2 цв. — П. Вельковићъ, подпоручикъ 2 цв. — I. Веселићъ, списатель 1 1/2 цв. — М. Яковлѣвићъ, учитель изъ Жабара 1 цв. — Сумма прилога изъ Крагуевца износи 10 ₰ цес. и 9 цванц. кою сумму кадъ придодамо суми досадъ овде скуплѣной износи; 51 ₰ цес. 152. цванцика и 103 ф. ср. у банкнотама.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Царъ Наполеонъ очекуе да види сршетакъ конференція у Бечу; а по томъ ће — ако мира nebude — кренути се одма у Крымъ. Царица рекла е официрима гарде што су се у Крымъ кренули: „Вы полазите пре насъ изъ Француске, али мы ћемо пре васъ у Крымъ доћи.“

— Кадъ е Султанъ чуо за смрът царя Николе стало е неколико тренутака зачућенъ, потомъ окрене се на ону страну гдѣ Мека лежи, и повиче: „Богъ е великій и милостивъ. Я не љу сгрѣшити, ако едногъ великогъ и якогъ могъ неприятеля, кои е великій и якій неприятель турске вѣре быо, у срцу сожалѣвамъ. Богъ кои е роба створио као и цара, нека му буде милостивъ.“

— У шпиталиу у Цариграду што е изгорео, лежало е 1400 ранѣника; но они су избављени. Уобште сумња се да су Грцы запалили тай шпиталь.

— Грцы у Цариграду јоштъ никако не вѣрую да е царъ Никола умрѣо. Шта выще они се спремаю да међъ собомъ славе онај данъ, кадъ се на ново чуе да е гласъ о смрти цара Николе лажанъ.

— Кадъ су неки одвраћали цара Наполеона да ненде у Крымъ, одговоріо е онъ: „И ако буде миръ заключенъ, я љу опетъ нћи у Крымъ. Ербо само самъ я у станю войску на трагъ повратити.“

— У Енглеской за 16 хил. матроза, кои су спремни за источну флоту, заколѣ се за 8 дана 210 волова.

— На оно што е Палмерстонъ казао: „Докъ се годъ Севастополь одъ Руса не узме и неразори, нема Турска сигурности.“ Одговоріо е генералъ Напиръ (сыновацъ оноу морс. Напире) кои е врло искусанъ човекъ, и познатъ многимъ своимъ књигама: „Ако се Севастополь узме, я љу онда спалити све књиге што самъ написао, и све оне кое самъ читао о войничкой вещици, и о градовима.“ — Ово саобщтаваю париске новине Ла-Пресъ.

Течай новаца: сребро 26 1/2 злато по 5 ф. 54 кр.